

MALADAPTIVE DAYDREAMING

Elena Garrigolas

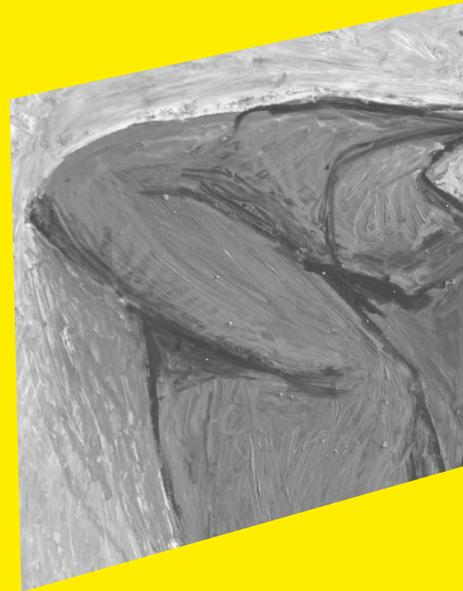
13.03 – 06.09.2026

Bòlit Sant Nicolau

20 MINUTS AL MARGE

Cicle d'exposicions a cura de Bernat Daviu

MALADAPTIVE DAYDREAMING

Elena Garrigolas

13.03—06.09.2026

Bòlit Sant Nicolau

En ple agost de 2020, una nena de tres anys muntada en un unicorn inflable desapareix accidentalment a la platja d'una illa grega, arrossegada pels corrents del mar. Un ferri la localitza a alta mar, agafada fermament al flotador, i és rescatada sana i estàlvia. Però, i si la nena hagués decidit escapar-se? Qui no ha desitjat, en algun moment, desviar el curs de la història que li ha tocat viure?

Aquest cicle, a cura de Bernat Daviu (Fonteta, 1985), es desplega en tres exposicions concebudes com a capítols d'una novel·la coral. Les obres reuneixen relats i personatges que habiten els marges: figures que desafien els límits imposats, qüestionen els imaginaris dominants i es reivindiquen en contextos desidealitzats o distòpics. La ficció esdevé una eina per generar relats escapistes i metafòrics, alhora que crítics amb la realitat, des d'on s'articula un discurs sobre identitat, resistència i memòria.

«Maladaptive daydreaming», al Bòlit Sant Nicolau, presenta una instal·lació d'Elena Garrigolas (Girona, 1998) que combina pintura, dibuix i animació per explorar cossos que desborden els límits de l'humà normatiu. A partir d'una experiència vital marcada per la repressió emocional i la negació del cos, l'artista construeix un univers visual de surrealisme, sàtira i excés, poblat per figures antropomòrfiques i grotesques que aborden la contenció del cos, la culpa, els ideals de bellesa i la relació maternofilial des d'una perspectiva feminista.

A l'exposició, el somieig o fantasieig excessiu emergeix com una estratègia ambivalent d'escapisme i supervivència, entre el refugi i l'alienació. Un text de l'escriptora Mar Bosch (Girona, 1981), escrit per a l'ocasió, s'endinsa en aquest fenomen a través d'una protagonista de l'obra de Garrigolas que fantasieja amb una altra forma de ser i que es debat entre un cos reclòs en la puresa i la temptació del desig.

20 MINUTS AL MARGE
Cicle d'exposicions
a cura de Bernat Daviu

Les tres exposicions del cicle —«Un joc de criatures», al Bòlit La Rambla; «Aquí mateix en un altre lloc», al Bòlit Pou Rodó, i «Maladaptive daydreaming», al Bòlit Sant Nicolau— comparteixen l'esperit més subversiu de les marginàlies. La marginàlia —paraula del llatí que significa «als marges»— era originalment un repertori divers d'elements escrits i, principalment, icònics, situats als marges de les pàgines dels llibres occidentals durant l'Edat Mitjana, que permetien al copista —més enllà d'exercir una funció aclaridora— una via d'escapament lúdica o satírica amb la qual evadir-se de la seva tasca monòtona i trencar amb la rigidesa del text principal.

Vint minuts és el temps que la nena de l'unicorn va passar desapareguda —o potser escapada— al mar. És també, segons diversos estudis, el temps mitjà que un visitant dedica a una exposició. El cicle “20 minuts al marge” proposa una immersió en relats dissonants que obren espais de qüestionament, desplaçament i possibilitat.

Mar Bosch

DOBLE NEGACIÓ

Quan A es va despertar d'un somni intranquil, es va trobar convertida en B.

Ho va saber com se sap que tens febre: una certesa corporal, immediata, sense arguments. Abans que sortís el sol, abans que el dia es presentés a casa com una visita que en coneix l'interior, una garsa ja se li havia tancat, a perpètua, dins la gàbia de les costelles.

Jugava amb les coses brillants que hi tenia a dins, portava anells al coll, robins per ulls i es feia el niu aclofant-se entre llits de perles salvatges. La garsa li deia, a través d'uns refilets indefugibles, que era ara exuberant, que ara era exòtica, que a partir de la transformació essencial que havia esdevingut aquella nit, seria, en poques paraules, una dona de bon mirar i de mal complaure. Que s'havia d'afanyar a aconseguir l'ascens si volia tenir prou pistrincs per comprar-se millor roba, millors betums i aconseguir, així, un millor home. O aconseguir un millor home, sense semblar que es venia per tenir millors betums, millor roba, pistrincs i més pistrincs.

Quina vergonya, va pensar. No i no! — Mentre picava el puny contra la gàbia.

A la cadira de l'escriptori hi reposava la roba que s'havia tret ahir, el vestit blau de cel rentat, el revers dels teixits que reclamen cos per lluir-se, dels vestits que no et molesten ni a tu ni a ningú, dels que no fan soroll quan camines. La tela —lleugerament rígida— li queia recta genolls avall i tocava lleugerament la corona dels malucs. Una pinça discreta a la cintura, una costura que suggeria forma de ventre però encara no. I un coll tancat, no exactament alt, però prou per fer de frontera: aquí s'acabava la pell, quin desastre. Les mànigues, curtes i disciplinades, deixaven els braços mesuradament lliures. Tenia uns botons —petits, del mateix to, gairebé invisibles—, eren com punts suspensius en una frase que es disgrega...

L'havia comprat feia anys, en una botiga on tot era llum blanca i miralls amables, i l'havia triat amb una rapidesa sospitosa, com si el vestit la triés a ella. Se'l posava quan volia sentir-se part dels dies bons que vindrien havent-se mudat. Se'l posava bastant sovint, aquell vestit que li hauria pagat, amb molt de gust, qualsevol mare que hagués tingut.

Però B ja no se'l posaria més. No i no.

Va palpar el llençol. Era el mateix de sempre. Va allargar la mà fins a la tauleta. El got d'aigua era al seu lloc. El mòbil també, boca avall, castigat. Totes les coses estaven on havien d'estar. I ella també perquè, és clar, eren les dotze i encara s'havia de llevar: era una B i les B són unes bagasses que treballen de nit i mandregen de dia...

Només la curiositat de veure el seu nou rostre, la va fer aixecar del llit per dirigir-se al mirall del lavabo. Però, un cop s'hi va plantar, no hi va veure cap canvi. Francament, B, conilla, era idèntica a A. Hi havia, això sí, una alteració mínima en la manera com el seu rostre sostenia la llum. Com si la realces com ho fan els objectes guardats en una vitrina. Per això va pensar que, essent B, s'assemblava bastant a una cosa d'indubtable valor i a una peça admirable i, per tant, només hauria de patir per mantenir-se així en aquesta vida.

Es va mirar els llavis. Li brillaven sense que recordés haver-s'hi untat res. Es va passar el polze per la boca com si la desitgés algú altre. Un rastre plàstic li va quedar al dit. Va fregar-se'l amb el disc de cotó i res. Va tornar-hi. La llum es va apagar un segon i després va tornar, inflamada d'un vermell de maduixa, decret de sensualitat per aquells llavis tan plens de sang.

Era evident que necessitava un cafè perquè els somnis d'aquella nit li havien xarbotat el cap. No podia haver canviat tant en una nit mal dormida.

Va tornar a l'habitació per posar-se alguna cosa al damunt. (Val a dir que A mai s'hauria passejat nua per casa, ni per anar al lavabo. B, en canvi, només es vestiria quan tingués fred, cosa que passaria poc sovint tenint en compte la fogositat que hauria de cultivar per allò d'escalfar l'home dels pistrincs).

Només d'entrar a l'habitació, va tornar a veure el vestit blau damunt el respatller. El va apartar amb dos dits, amb la cura que ens fa tenir el fàstic. Va obrir l'armari i, sense pensar-hi gaire, va treure'n el contrari: un vestidet blanc que semblava una combinació, acabat en punta anglesa i lleuger com una ala d'insecte. Un que feia anys que no es posava i que, per tant, li anava bastant més curt que el darrer cop, abans de fer l'estirada. La garsa va batre les ales d'aprovació i li va dir que ara sí que es menjaria el món. Era molt millor el pla de B. El vestit de B. Estar a la pell de B. Els llavis de B, de color de maduixa.

Què dius, ocellot? No i no!

Necessitava un cafè per despertar-se. La cuina desprenia una olor densa i familiar, de pa torrat i de cafè. Però també s'hi barrejava una olor pertorbadora de cendra i de carn cremada, de tall de xai petit que s'escola entre les graelles i acaba, oblidat, malaguanyat, entre les brases. Va obrir la finestra per comprovar que l'empudegamenta no venia de fora, sinó d'ella mateixa. I va pensar que es dutxaria

per treure's del damunt aquella ferum de socarrim sobrevinguda.

Quan es va haver acabat el cafè amb l'esperança irresolta que tot agafés un aire normal, va deixar la tassa a la pica. Tot seguit va notar, rere seu, una bafarada impregnant d'aquella olor i un fregadís de roba que s'arrossega.

Va mirar enrere, tement la causa de l'esgarrifança que li recorria el clatell.

A l'angle del menjador hi havia aparegut una cortina. Penjava recta de columna, solemne i vellutada com un teló abaixat que sostingués la casa.

B va fer un pas i el teló es va moure, lleugerament. Va fer un pas més i llavors es va obrir.

De la foscor desvelada en va emergir A. Com podia ser, si s'havia quedat enrere, la passada nit? – es va preguntar.

Duia el vestit blau de cel rentat, el vestit de no fer nosa, de creure, de merèixer. El portava impecable, incontestable i elemental com un sil·logisme grec. Estava dreta, una mica rígida, tan neta que resplendia. I la va mirar amb desdeny i també amb una mica de pena, com un fantasma que es plany dels vius.

En veure-la, B es va sentir incompleta, a mig dibuixar. I la transparència d'ala de bitxo d'aquell vestit blanc li va començar a envair cames i braços. S'esblaimava.

La del vestit blau va aixecar la mà, va estendre el polze, també el dit índex i el cor formant una pistola. Una pistola de carn i d'ossos i de gest.

—No! Va dir dir B.

—No, tu! Va dir A.

Aleshores es va sentir un clic (no ens enganyem, l'havia fet amb la boca).

I B es va posar la mà al pit perquè va sentir entrar-hi una bala que li va travessar el cor, els pulmons i l'ocell engalanat de dins la gàbia. A l'instant abans de caure, li va semblar sentir aplaudiments. I, quan intentava distingir si es tractava d'un bramul d'eufòria o bé de crits d'indignació, es va desplomar damunt la catifa.

Quan B es va despertar d'un somni intranquil, es va trobar convertida en A.

PROGRAMA PÚBLIC

DOBLE NEGACIÓ

Conversa entre Elena Garrigolas i Mar Bosch

Dissabte 25 d'abril de 2026, a les 12 h

Bòlit Sant Nicolau

20 MINUTS AL MARGE

Visita comentada a les tres exposicions del cicle
amb Bernat Daviu

Dissabte 23 de maig de 2026, a les 12 h

Bòlit La Rambla, Bòlit Pou Rodó i Bòlit Sant Nicolau

UNA CICLISTA AMB PISTOLA

Conferència performàtica amb Gabriel Ventura

Divendres 26 de juny de 2026, a les 18.30 h

Jardí del Bòlit Sant Nicolau

www.bolit.cat

bolit@ajgirona.cat

Tel. 972 427 627

BÒLIT LA RAMBLA

Rambla de la Llibertat, 1

17004 Girona

De dilluns a divendres de 9 a 20 h

Dissabtes de 9 a 14h i de 15 a 20 h

Diumenges i festius de 9 a 14 h

BÒLIT POU RODÓ

Plaça Pou Rodó 7-9

17004 Girona

Dimecres i diumenges d'11 a 14 h

Dijous, divendres i dissabtes d'11 a 14 h i de 15 a 19 h

Festius a consultar

BÒLIT SANT NICOLAU

Plaça de Santa Llúcia, 1

17007 Girona

Dimecres i diumenges d'11 a 14 h

Dijous, divendres i dissabtes d'11 a 14 h i de 15 a 19 h

Festius a consultar

MALADAPTIVE DAYDREAMING

Elena Garrigolas

13.03—06.09.2026

Bòlit Sant Nicolau

At the height of August 2020, a three-year-old girl riding an inflatable unicorn accidentally drifted out to sea from a beach on a Greek island, carried away by the currents. A ferry eventually spotted her far offshore, still clinging tightly to the float, and she was rescued unharmed. Who has not, at some point, wished to alter the course of the story they have been given to live?

This cycle, curated by Bernat Daviu (Fonteta, 1985), unfolds across three exhibitions conceived as chapters of a collective novel. The works bring together narratives and characters that inhabit the margins: figures who challenge imposed boundaries, question dominant imaginaries and assert themselves in disenchanting or dystopian contexts. Fiction becomes a tool for generating escapist and metaphorical narratives that remain critical of reality, from which a discourse on identity, resistance and memory takes shape.

«Maladaptive Daydreaming», at Bòlit Sant Nicolau, presents an installation by Elena Garrigolas (Girona, 1998) that combines painting, drawing and animation to explore bodies that go beyond the limits of normative humanity. Drawing on a life experience marked by emotional repression and the denial of the body, the artist constructs a visual universe of surrealism, satire and excess, populated by anthropomorphic and grotesque figures that address bodily containment, guilt, ideals of beauty and the mother–daughter relationship from a feminist perspective.

In the exhibition, daydreaming or excessive fantasising emerges as an ambivalent strategy of escapism and survival, poised between refuge and alienation. A text by the writer Mar Bosch (Girona, 1981), written for the occasion, explores this phenomenon through a protagonist from Garrigolas's work, who fantasises about another way of being and who wavers between a body confined to purity and the temptation of desire.

20 MINUTES
ON THE MARGIN
Exhibition cycle curated
by Bernat Daviu

The three exhibitions in the cycle – «Child's Play» at Bòlit La Rambla, «Right Here Elsewhere» at Bòlit Pou Rodó, and «Maladaptive Daydreaming» at Bòlit Sant Nicolau – share the most subversive spirit of the marginalia. Marginalia – a word from Latin meaning «of the margins» – originally referred to a diverse repertoire of written and, above all, pictorial elements placed in the margins of the pages of Western books during the Middle Ages. Beyond their clarifying function, they offered the copyist a playful or satirical escape route through which to evade the monotony of their task and break with the rigidity of the main text.

Twenty minutes is the time the girl with the unicorn was missing – perhaps not entirely by accident? – at sea. It is also, according to several studies, the average time a visitor spends in an exhibition. The cycle «20 Minutes on the Margin» proposes an immersion in dissonant narratives that open up spaces of questioning, displacement and possibility.

DOUBLE NEGATION

Mar Bosch

When A woke from a restless dream, she found herself transformed into B.

She knew it the way you know you have a fever: a bodily certainty, immediate, irrefutable. Before the sun came up, before the day presented itself in her home like a visitor familiar with its interior, a magpie had already locked itself, for good, inside the cage of her ribs.

It played with the shiny things it found in there – rings around its neck, rubies for eyes – and nested down among beds of wild pearls. Through a series of insistent trills, the magpie told her she was now exuberant, now exotic, that after the essential transformation that had taken place during the night, she would be, in short, a woman pleasing to look at and hard to please. And that she ought to hurry up and get the promotion if she wanted enough cash for better clothes and better polishes, so she could secure a better man. Or secure a better man without seeming to sell herself in order to get better polishes, better clothes, cash and more cash.

That's disgraceful, she thought. No. Absolutely not! She struck her fist against the cage.

On the chair by the desk lay the clothes she'd taken off the night before. There was the pale

sky-blue dress, the opposite of the sort of fabric that needs a body to show itself off, the kind of dress that doesn't bother you or anyone else, the kind that makes no sound when you walk. The fabric – slightly stiff – fell straight from the waist down, grazing the upper curve of her hips. A discreet dart at the waist, a seam that hinted at a belly. A closed neckline, not exactly high but high enough to mark a boundary: here the skin ended – God, what a state. The sleeves, short and neat, left her arms moderately free. It had buttons – small, in the same shade, almost invisible – like ellipses in a sentence falling apart...

She'd bought it years ago, in a shop that was all white light and kindly mirrors, and she'd chosen it with a suspicious quickness, as if the dress had chosen her. She wore it when she wanted to feel part of the good days that would come once she'd dressed up. She wore it quite often, that dress any mother would've gladly bought for her daughter.

But B wouldn't wear it again. No. Absolutely not.

She felt the sheet. It was the same as always. She reached across to the bedside table. The glass of water was in its place. Her phone too, face down, chastised. Everything was where it ought to be. And so was she because, of course, it was noon and she

still hadn't got up: she was a B, and Bs are slatterns who work at night and laze about during the day...

It was only curiosity to see her new face that drew her out of bed and towards the bathroom mirror. But once she was standing there, she didn't see anything different. Frankly, B – in her nakedness – was identical to A. The way her face held the light was, admittedly, slightly different. As if the light were heightened, the way it is in objects kept in a display case. Which is why she thought that, being B, she now resembled something of unquestionable value, an admirable piece – and therefore all she had to worry about in this life was keeping herself that way.

She looked at her lips. They gleamed, though she didn't remember putting anything on them. She ran her thumb across her mouth as if someone else desired it. A film of plastic was left on her finger. She rubbed her lips with a cotton pad, and nothing. She tried again. The gleam faded for a second and then returned, now a swollen strawberry red, a decree of sensuality for lips so flushed with blood.

She clearly needed a coffee, because the dreams of that night had unsettled her. She couldn't have changed that much in one badly slept night.

She went back to the bedroom to put something on. (It's worth saying that A would never have walked around the house naked, not even to go to the bathroom. B, on the other hand, would only get dressed when she felt cold – which would happen rarely, given the heat she'd have to cultivate for the man with the money.)

The moment she stepped into the bedroom, she saw the blue dress again on the back of the chair. She gingerly moved it out of the way, pinched between thumb and forefinger in a gesture of disgust. She opened the wardrobe and, barely hesitating, pulled out its opposite: a little white slip-dress that looked like an undergarment, edged with English lace and light as an insect's wing. She hadn't worn it in years, so it was quite a bit shorter than the last time, before she'd shot up. The magpie beat its wings in approval and told her that now she really would have the world at her feet. Everything was so much better about B's plan. Like B's dress. Being in B's skin. Having B's strawberry-coloured lips.

What are you saying, little bird? No, absolutely not!

She needed a coffee to wake up. The kitchen gave off the dense, familiar aroma of toast and coffee. But mixed into it was a disturbing smell of ash and burnt meat, as if a small cut of lamb had slipped through the grill and ended up forgotten and wasting away among the embers. She opened the window to check if the stench was coming not from outside after all but from her own person. And she thought she'd take a shower to get rid of the sudden reek of singeing on her.

When she'd finished her coffee, still clinging to the unresolved hope that everything might go back to normal, she left the cup in the sink. At once, behind her, she felt a waft steeped in that same odour and the brush of dragging cloth.

She turned her head, fearing the cause of the shiver running up her neck.

In the corner of the dining room a curtain had appeared. It hung straight as a column, solemn and velvety like a lowered stage curtain holding up the house.

B took a step closer and the curtain moved, ever so slightly.

She took another step and then it opened.

Out of the darkness beyond it came A. How could that be, if she'd been left behind last night, B wondered.

She was wearing the pale sky-blue dress, the dress for not being in the way, for believing, for deserving. Thus attired, she was immaculate, unanswerable, as elemental as a Greek syllogism. She stood there, somewhat stiffly, so clean she almost gleamed. She regarded B with disdain and a touch of pity, like a ghost who feels sorry for the living.

On seeing her, B felt incomplete, half-drawn. And the insect-wing transparency of that white dress began to spread through her arms and legs. She was turning pale.

The owner of the blue dress raised her hand, extended her thumb, then her index and middle finger, forming a gun. A gun of flesh and bone, and attitude.

– No! said B.

– No to you! said A.

Then there was a click (let's not fool ourselves, A had made the noise with her mouth).

B put her hand to her chest as she felt a bullet enter, passing through her heart, her lungs and the little bird, all bejewelled, inside its cage. In the instant before she fell, she thought she heard applause. And, as she tried to tell whether the noise was a roar of euphoria or cries of indignation, she collapsed onto the rug.

When B woke from a restless dream, she found herself transformed into A.

MALADAPTIVE DAYDREAMING
Elena Garrigolas

20 MINUTS AL MARGE
Cicle d'exposicions a cura de Bernat Daviu

Ho organitza:

Amb el suport de:

Ho patrocina:

iGuzzini

Equip tècnic:

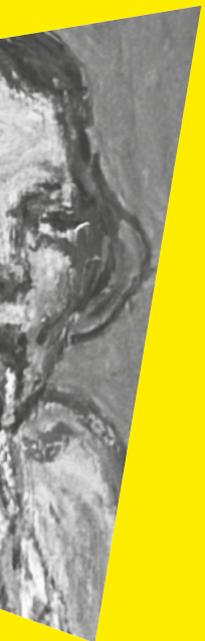
Actiescola S.L.U., Farners Cabra, Mar Camps,
Xavi Cantó, Ander Condon, Cultural Rizoma S.C.C.L.,
Enserio, Oriol Fontdevila, Laura Francès, Quim Gironella,
Assegurances Molas i Torroella S.L., Impremta Pagès S.L.,
Carles Palacio, Olga Palahí, David Pararols, Anaís del Cid,
Diana Sans, Serveo, Sigtus, Traduaction S.L., Xavi Torrent
i Vidcus, Impressió i Retolació.

Agraïments:

Galeria AWL Airas Wang de Lafée, Gustau Torres Mendoza.

Dipòsit legal:

DL Gi 190-2026

20 MINUTS AL MARGE

Cicle d'exposicions a cura de Bernat Daviu
13.03—06.09.2026

UN JOC DE CRIATURES

Rafel G. Bianchi i Margit Kocsis
Amb la contribució d'Irene Pujadas
Bòlit La Rambla

AQUÍ MATEIX EN UN ALTRE LLOC

Víctor Balcells, Andrea Gómez, Will Lee,
Daniel Moreno Roldán i Sara Sadik
Bòlit Pou Rodó

MALADAPTIVE DAYDREAMING

Elena Garrigolas
Amb la contribució de Mar Bosch
Bòlit Sant Nicolau

